דבי חצור, דבורה ריס -

דבי נולדה בלונדון ב-1922. הייתה בגורסי-ליז יחד עם אחותה לואי המבוגרת ממנה בשנתיים. שם הכירה, ומאוחר יותר נישאה לשמואל ב- 1944, ויחד עלו ארצה בנובמבר 1947.

אם לאסתר (אסתי) מכיתת עשור, ורותי מכיתת אייל, וסבתא למשפחה ענפה ואוהבת.

דבי אהבה שקט ושיגרה. בקבוץ הצעיר יצרה לעצמה במטבח, ב"עזרת בישול" (שם הכינו, ניקו וחתכו את המצרכים לבישול ולסלטים השונים), מקום עבודה קבוע.

חברה קפדנית וחכמה, בעלת ערכים ומוסר עבודה גבוה, רואה הכל ואומרת מעט.

לאחר שנים, עברה לעבוד במשרדי מפעל "הבונים".

משם עברה להנהלת החשבונות, לתחום תקציבי החברים; בשקט האופייני לה, ברצינות, בנועם הליכות לכל חבר וחברה, בהקפדה ובדיסקרטיות רבה.

לאחר מכן עבדה עם מאיר מספר שנים בספרייה, ועזרה משמעותית בקליטת תוכנת המחשב.

גם כשנחלשה והחלה לבקר בבקרים ב"מפגש", חיפשה עבודות שיביאו תועלת. בין השאר עסקה (יחד עם ג'נט גניסלב ז"ל), במבצע גדול של סימון ספרים עבור ספריית הילדים, בהרבה רצון טוב ומסירות. מבצע זה התאפשר בזכות היצירתיות והרצון הטוב של שולמית ושמחה, והביא לספריית הילדים תועלת רבה.

התיק האישי של דבי בארכיון כמעט ריק. דבי לא אהבה רעש ופרסום. היא התאפיינה בשקט ובצניעות, והתרחקה מעימותים. מלבד מספר מודעות ששייכות לענייני עבודה, דבי חתומה רק על שני מאמרים.

בשנת 1975 פירסמה באופן נדיר את דעתה ב"דברי הכפר":

"ברצוני להביע את התנגדותי החריפה לפרסום המכתב שהופיע בעלון המשק ...

לפי דעתי צריך להיות גבול מסוים לתוכן החומר שמתקבל לפרסום. המכתב הזה הורס כל מושג של יחסים חברתיים בין אנשים בחברה תרבותית. עלון

המשק, לפי דעתי, אינו פורום פתוח לדוש בבעיות פרטיות ואישיות של חבר. אפשר להשתמש בדרכים אחרות כדי לדון ולפתור אותן."

ובשנת 2003 פירסמה (עם שמואל) מאמר בשם "שחר המנצחת", לאחר שהנכדה שחר ניצחה בתחרות שחיה ב"ספישל אולימפיקס". המאמר מברך הן את שחר, על ההתמדה, הנחישות והאמביציה, והן את התמיכה הבלתי נלאית של מערכת החינוך וכל חברת כפר הנשיא.

דבי אהבה מאד מוזיקה קלסית, ושרה במקהלת המשק, בניצוחו של צבי לוינסון. הם למדו ושרו מיצירות הנדל, באך, שירים ישראליים וגם שירים סקוטיים. בגיל לא צעיר התחילה ללמוד נגינה בפסנתר, ובכשרון ובנחישות שלה, הצליחה. אתגר נוסף היה משחק הברידג' שלמדה, כאשר בת זוגה למשחק היא פרל. גם כאן הצטיינה.

בשנים האחרונות לא הייתה בקו הבריאות. משפחתה האוהבת והתומכת, ובראשם שמואל, ליוו אותה במסירות.

מהיום תנוח באדמת הקבוץ אותו בנתה עם שאר המייסדים.

יהי זכרה ברוך.

רחל גינת 2/2/2015